

Den dolda historien om den fyrtionde versen – nummer tjugonio

Hesekiel nummer tio

Jeff Pippenger

2026-08-31

Det finns många förunderliga och viktiga profetiska linjer och sanningar i Hesekiels bok. Bland de bibliska framställningarna av profeter i templet är Hesekiel den som framför alla andra identifierar hjulen inuti hjulen. Dessa hjul representerar, enligt Sister White, det komplexa samspelet i mänsklig verksamhet som åskådliggör händelseförloppet under den sena regnets tid. Dessa händelser framställs av profeten när han själv blev en del av profetian i en utagerad liknelse, såsom när Hesekiel ligger på sin vänstra och därefter på sin högra sida i det som i kapitel fyra illustrerar Jerusalems belägring. Det finns också tretton särskilda datum som tecknar Hesekiels historia och därigenom tillhandahåller vägmarkeringarna för den sena regnets period, då de etthundrafyrtiofyra tusen beseglas. Det finns sanningar som förmedlas inte bara genom datum, utan också genom tal såsom sjutton, nitton, tjugofem, sjuttio, fyrtio, trehundra nittio och naturligtvis trettio. Ett annat tal, som kanske är det viktigaste talet i Hesekiels bok, är talet etthundrafemtio. Ändå återfinns talet etthundrafemtio inte i Hesekiels bok. Likväl, rad på rad — det är där.

Talet etthundrafemtio är profetiskt inbäddat i belägringens linje, och belägringen är en tydlig profetisk linje; eller, om man så vill, är belägringen ett hjul. En profetisk historielinje kommer alltid att äga ett alfa och ett omega, och därmed måste alfas och omegas kännetecken vara representerade vid linjens början och slut, annars är den ingen linje. Belägringens alfa-händelse var Hesekiels hustrus död, och belägringens slut var Kristi bruds död, såsom representerad genom Jerusalems förstörelse.

Och jag, Johannes, såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från Gud, ut ur himlen, färdig som en brud som är smyckad för sin man. Och jag hörde en stark röst från himlen säga: Se, Guds tabernakel är bland människorna, och han skall bo hos dem, och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem och vara deras Gud. Och Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon; och döden skall inte finnas mer, inte heller sorg, inte heller gråt, inte heller skall någon smärta finnas mer; ty det som förr var är förgånget. Och han som satt på tronen sade: Se, jag gör allting nytt. Och han sade till mig: Skriv, ty dessa ord är sanna och trofasta. Och han sade till mig: Det är fullbordat. Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden. Åt den som törstar skall jag ge fritt ur källan med livets vatten. Den som segrar skall få ärva allt; och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son. Men de fega och de otroende och de avskyvärda och mördare och otuktiga och trollkarlar och avgudadyrkare och alla lögnare skall få sin del i sjön som brinner av eld och svavel, vilket är den andra döden. Och en av de sju änglarna, som hade de sju skålarna fulla med de sju sista plågorna, kom till mig och talade med mig och sade: Kom hit, jag skall visa dig bruden, Lammets hustru. Uppenbarelseboken 21:2–9.

Hesekiels hustru dör vid belägringens början, och där betecknas hon som det som är ”Hesekiels ögons lust”; och i den Jerusalems förstörelse som framställs i samma kapitel betecknas Jerusalem som det som är ”Israels ögons lust”.

Åter, i nionde året, i tionde månaden, på tionde dagen i månaden, kom Herrens ord till mig och sade, ... Och Herrens ord kom till mig och sade: Människobarn, se, jag tar ifrån dig dina ögons lust med ett slag; men du skall varken sörja eller gråta, och dina tårar skall inte rinna ned. Håll tillbaka ditt rop, håll ingen dödsklagan, bind din huvudbonad om dig och tag dina skor på dina fötter, och skyla inte dina läppar, och ät inte människors bröd. Så talade jag till folket på morgonen; och om aftonen dog min hustru; och jag gjorde på morgonen såsom jag hade blivit befalld. Och folket sade till mig: Vill du inte säga oss vad detta betyder för oss, att du handlar så?

Då svarade jag dem: HERRENS ord kom till mig; han sade: Tala till Israels hus: Så säger Herren, HERREN: Se, jag skall ohelga min helgedom, er styrkas härlighet, era ögons lust och det som er själ ömmar för; och era söner och era döttrar som ni har lämnat kvar skall falla för svärd. Och ni skall göra såsom jag har gjort: ni skall inte skyla era läppar och inte äta människors bröd. Och era huvudbonader skall vara på era huvuden och era skor på era fötter; ni skall inte sörja eller gråta, utan ni skall försmäkta i era missgärningar och jämra er med varandra.

Så skall Hesekiel vara ett tecken för er: allt det som han har gjort skall ni göra; och när detta sker, skall ni inse att jag är Herren Gud. Och du, människobarn, skall det inte ske på den dag då jag tar ifrån dem deras styrka, deras härlighets glädje, deras ögons begär och det som deras själ fäster sig vid, deras söner och deras döttrar, att den som undkommer på den dagen skall komma till dig för att låta dig höra det med dina öron? På den dagen skall din mun öppnas för den som har undkommit, och du skall tala och inte längre vara stum; och du skall vara ett tecken för dem, och de skall inse att jag är Herren. Hesekiel 24:1, 15–27.

Belägringens alfa är döden för Hesekiels hjärtas lust, och dess omega är döden för Israels hjärtas lust.

Hörande, men inte hörande

Det finns fem tillfällen då de äldste eller folket på något sätt framställs som lyssnande till Hesekiel. I Hesekiel 8:1 sitter Juda äldste framför honom. I Hesekiel 14:1 kommer de äldste och sätter sig framför honom. I Hesekiel 20:1 kommer Israels äldste för att fråga HERREN. I Hesekiel 37:18 säger Gud till Hesekiel: ”När ditt folks barn talar till dig och säger: Vill du inte visa oss vad du menar med dessa?” I kapitel tjugofyra frågar folket direkt: ”Vill du inte säga oss vad dessa ting betyder för oss, eftersom du gör så?” I vart och ett av de fem fallen befinner sig de äldste eller folket i ett laodiceiskt tillstånd.

Och han sade: Gå och säg till detta folk: Ni skall alltjämt höra, men inte förstå; ni skall alltjämt se, men inte inse. Förhärda detta folks hjärta, gör deras öron tunga och tillslut deras ögon, så att de inte ser med sina ögon och hör med sina öron och förstår med sitt hjärta och omvänder sig och blir helade. Jesaja 6:9, 10.

De fem framställningarna av folket som hör men inte hör, och de fem framställningarna av folket som ser men inte ser, överensstämmer med de fem stegen hos dem som vägrar att se och höra i Jesajas vittnesbörd.

Men Herrens ord blev för dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; här litet och där litet; för att de skulle gå och falla baklänges och krossas och snärjas och fångas. Jesaja 28:13.

Och många bland dem skall stappla och falla och krossas och snärjas och fångas. Jesaja 8:15.

Tecken

I det tjugofjärde kapitlet i Hesekiel upphör den period som börjar vid belägringen och Hesekiels hustrus död – hans ögons lust – vid Jerusalems död, Israels ögons lust. Den ett och ett halvt år långa belägringen bär Alfa och Omegas signatur, och perioden börjar och slutar med ett tecken. Såsom i Hesekiel tjugofyra identifierar Jesus i Matteus tjugofyra belägringens tecken.

Kristi ord hade uttalats inför ett stort antal människor; men när Han var ensam, kom Petrus, Johannes, Jakob och Andreas till Honom där Han satt på Oljeberget. ”Säg oss”, sade de, ”när skall detta ske? och vad skall vara tecknet på Din ankomst och på världens ände?” Jesus besvarade inte sina lärjungar genom att särskilt behandla Jerusalems förstörelse och den stora dagen för Hans ankomst. Han sammanvävde skildringen av dessa två händelser. Hade Han öppnat de kommande händelserna för sina lärjungar så som Han själv såg dem, skulle de inte ha förmått uthärda synen. I barmhärtighet mot dem sammanfogade Han skildringen av de två stora kriserna och överlät åt lärjungarna att själva utforska betydelsen. När Han hänvisade till Jerusalems förstörelse, sträckte sig Hans profetiska ord bortom denna händelse till den slutliga världsbranden på den dag då Herren skall resa sig från sin boning för att straffa världen för deras missgärning, då jorden skall blotta sitt blod och inte mer dölja sina slagna. Hela detta tal gavs, inte endast för lärjungarna, utan för dem som skulle leva under de sista scenerna i denna jords historia.

Vänd till lärjungarna sade Kristus: ”Se till att ingen bedrar er. Ty många skall komma i mitt namn och säga: Jag är Kristus; och de skall bedra många.” Många falska messiasgestalter kommer att träda fram, göra anspråk på att utföra underverk och förklara att tiden för det judiska folkets befrielse har kommit. Dessa kommer att vilseleda många. Kristi ord gick i uppfyllelse. Mellan hans död och belägringen av Jerusalem framträdde många falska messiasgestalter. Men denna varning gavs också åt dem som lever i denna världens tidsålder. Samma bedrägerier som utövades före Jerusalems förstörelse har utövats genom tiderna och kommer att utövas igen.

”Ni skall få höra om krig och rykten om krig. Se då till att ni inte blir förskräckta. Ty allt detta måste ske, men därmed har ännu inte slutet kommit.” Före Jerusalems förstörelse kämpade människor om herraväldet. Kejsare mördades. De som ansågs stå näst efter tronen blev dräpta. Det var krig och rykten om krig. ’Allt detta måste ske’, sade Kristus, ’men slutet [för den judiska nationen som nation] är ännu inte. Ty folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och farsoter och jordbävningar på den ena platsen efter den andra. Allt

detta är början till födslovåndorna.' Kristus sade: När rabbinerna ser dessa tecken, kommer de att förklara dem vara Guds domar över nationerna därför att de håller Hans utvalda folk i trældom. De kommer att förklara att dessa tecken är kännetecknet på Messias ankomst. Låt er inte bedras; de är början på Hans domar. Folket har sett till sig själva. De har inte omvänt sig och blivit omvända, så att Jag skulle kunna hela dem. De tecken som de framställer som tecken på sin befrielse ur trälldomen är tecken på deras undergång." Messias, 628.

Belägringen av Jerusalem år 66 innefattade tecknet att Rom ställde sina standar i helgedomens område. Jesu kommentar till händelserna under perioden 66 till 70 sammanband förstörelsen år 70 med hans andra ankomst; och det finns ett tecken förbundet med hans andra ankomst.

"Snart drogs våra blickar mot öster, ty ett litet svart moln hade visat sig, ungefär till hälften så stort som en människas hand, vilket vi alla visste var Människosönens tecken." The Day Star, 1846.

Början och slutet av historien från år 66 till 70 e.Kr. innehåller ett tecken förbundet med belägringens början och stadens förstörelse, vilket överensstämmer med alfa- och omegatecknet på döden av det som var ögonens lust år 587 f.Kr. och 586 f.Kr.

Historien om den ett och ett halvt år långa belägringen är ett "tecken" för de yttersta dagarna. De fåvitska jungfrurna, såsom de framställs i Hesekiels historia, finner sin motsvarighet i de visa jungfrurnas historia, vilka såg belägringens tecken år 66 och flydde i säkerhet. Den ett och ett halvt år långa belägringen är det tecken som uppenbarar två klasser av tillbedjare. Den ena klassen kommer att förstå tecknet; den andra klassen, som av Jesaja betecknas som "många", kommer inte att se eller höra.

Många och få

Då sade kungen till tjänarna: Bind honom till händer och fötter och för bort honom och kasta honom i det yttersta mörkret; där skall vara gråt och tandagnisslan. Ty många är kallade, men få är utvalda. Matteus 22:13, 14.

Så skall de sista bli de första, och de första de sista; ty många är kallade, men få utvalda. Matteus 20:16.

Att se och höra

Det finns fem utagerade liknelser i Hesekiels bok och också fem tillfällen då Hesekiel talade till ledarna och folket. Dessa två vittnen identifierar de fem oförståndiga jungfrurna som vägrar att "se" och vägrar att "höra". De vägrar att se eller höra den kunskap som förökas när Jesus, som Lejonet av Juda stam, öppnar förseglingarna på sitt profetiska Ord.

Världen skall se och höra

Alla ni jordens invånare, ni som bor på jorden, se när han reser ett baner på bergen; och när han stöter i basun, hör. Jesaja 18:3.

Och på den dagen skall de döva höra bokens ord, och de blindas ögon skall se ut ur dunkel och ut ur mörker. Jesaja 29:18.

Mitt dåraktiga och oförståndiga folk saknar kunskap

Hur länge skall jag se baneret och höra basunens ljud? Ty mitt folk är dåraktigt, de känner mig inte; de är oförståndiga barn och saknar förstånd. De är visa till att göra ont, men att göra gott har de ingen kunskap om. Jeremia 4:21, 22.

Förkunna detta i Jakobs hus och kungör det i Juda och säg: Hör nu detta, du dåraktiga folk, utan förstånd, som har ögon men inte ser, som har öron men inte hör. Jeremia 5:20, 21.

Ett upproriskt hus

Och Herrens ord kom till mig och sade: Människobarn, du bor mitt ibland ett upproriskt hus, som har ögon att se med men inte ser, som har öron att höra med men inte hör; ty de är ett upproriskt hus. Hesekiel 12:1, 2.

Därför talar jag till dem i liknelser: ty seende ser de inte, och hörande hör de inte, ej heller förstår de. Och på dem uppfylls Esaias' profetia, som säger: Med hörande skolen I höra och icke förstå; och seende skolen I se och icke förnimma. Ty detta folks hjärta har blivit förstockat, och deras öron höra illa, och sina ögon hava de tillslutit, för att de icke någonsin med sina ögon må se och med sina öron höra och med sitt hjärta förstå och omvända sig, så att jag måtte hela dem.

Men saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er: Många profeter och rättfärdiga män har längtat efter att få se det som ni ser, men har inte fått se det, och efter att få höra det som ni hör, men har inte fått höra det. Matteus 13:13–17.

De gamla stigarna

Så säger Herren: Stå på vägarna och se er omkring, och fråga efter de gamla stigarna, vilken väg som är den goda, och vandra på den; så skall ni finna ro för era själar. Men de sade: ”Vi vill inte vandra på den.” Jag satte också väktare över er och sade: ”Hör på basunens ljud.” Men de sade: ”Vi vill inte höra.” Jeremia 6:16, 17.

Budskapet 1840–1844

”Alla de budskap som gavs från 1840 till 1844 skall nu göras kraftfulla, ty det finns många människor som har förlorat sin orientering. Budskapen skall gå ut till alla församlingarna.

”Kristus sade: ’Saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er att många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser men har inte fått se det, och få höra det som ni hör men har inte fått höra det’ [Matteus 13:16, 17]. Saliga är de ögon som såg det som blev sett år 1843 och 1844.

”Budskapet har givits. Och det bör inte vara någon fördröjning i att upprepa budskapet, ty tidens tecken uppfylls; det avslutande verket måste fullbordas. Ett stort verk kommer att

utföras på kort tid. Ett budskap kommer snart, genom Guds förordnande, att ges som skall växa till ett högt rop. Då skall Daniel träda fram på sin plats för att avlägga sitt vittnesbörd.” Manuscript Releases, volym 21, 437.

Tecknet på belägringen

Fem gånger i Hesekiels bok ”gestaltade” han en liknelse som folket vägrade att se, och likaså fem gånger ”talade” han till detta folk, som vägrade att höra. De två vittnena i den gestaltade liknelsen och i talet frambars för de fem fåvitska jungfrurna. En av de gestaltade liknelserna, återgiven i kapitel fyra, representerar ”tecknet” på belägringen, som varnar för den kommande förstörelsen. Hesekiels budskap är budskapet till Laodicea.

Det ”tecken” som gavs åt Laodicea är ”belägringens tecken”, och de yttersta dagarnas belägring framställs genom flera vittnen. Det enda tecken som gavs åt judarna på Kristi tid var Jonas tecken, som utgör en utlevd liknelse om tre dagar i en vals buk.

Då svarade några av de skriftlärdade och fariséerna och sade: Mästare, vi vill se ett tecken av dig. Men han svarade och sade till dem: Ett ont och äktenskapsbrytande släkte söker efter ett tecken, och inget annat tecken skall ges åt det än profeten Jonas tecken. Ty såsom Jonas var tre dagar och tre nätter i den stora fiskens buk, så skall Människosonen vara tre dagar och tre nätter i jordens hjärta. Matteus 12:38–40.

Jonas tecken

Jonas tecken var en utspelad liknelse om en uppståndelse från döden. Johannes representerar samma sanning, ty han kastades i en kokande gryta med olja och kom ut levande. Daniel i lejongropen och de tre männen i Nebukadnessars ugn representerar en uppståndelse från döden. Alla representerar de etthundrafyrtiofyra tusen som uppstår i Uppenbarelsebokens elfte kapitel.

”Frälsarens tankar återvände nu från begrundandet av det förgångna och det kommande. Medan folket försökte förklara vad de hade sett och hört utifrån de intryck som hade gjorts på deras sinnen och utifrån det ljus de ägde, ’ svarade Jesus och sade: Denna röst kom inte för min skull, utan för er skull.’ Det var det avgörande beviset på hans messianskap, Faderns vittnesbörd om att Jesus hade talat sanning och var Guds Son. Skulle judarna vända sig bort från detta vittnesbörd från den höga himmelen? De hade en gång frågat Frälsaren: Vad visar du oss för tecken, så att vi kan se och tro? Otaliga tecken hade givits under hela Kristi verksamhet, men de hade slutit sina ögon och förhärdat sina hjärtan för att inte bli överbevisade. Det största undret, Lasarus uppväckelse, undanröjde inte deras otro utan fyllde dem med ökad illvilja; och nu, när Fadern hade talat och de inte kunde begära något ytterligare tecken, blev deras hjärtan inte mjukare, och de vägrade fortfarande att tro.” Spirit of Prophecy, band 3, 79.

Lasarus var tecknet på uppståndelsen såsom den förebildades av Jona i valens buk. Faderns röst i samband med den uppväckte Lasarus representerar föreningen av gudomlighet och mänsklighet, vilket naturligtvis är Kristi natur, han som tog mänskligt kött på sig. Föreningen av gudomlighet med mänsklighet är de etthundrafyrtiofyra tusens baner, och Lasarus är tecknet på den uppståndelsekraft som åstadkommer föreningen av Skaparen med skapelsen.

”Genom uppväckelsen av Lasarus leddes många till att tro på Jesus. Det var Guds plan att Lasarus skulle dö och läggas i graven innan Frälsaren skulle anlända. Uppväckelsen av Lasarus var Kristi mest framstående underverk, och på grund av den förhärligade många Gud.”

Manuscript Releases, volym 21, 111.

Lasarus ledde det triumfartade intåget i Jerusalem, och han var det levande ”tecknet” på uppståndelsen som förebildas av Jona.

”Lasarus, vars kropp hade sett förgängelsen i graven, men som nu gladde sig i den härliga mandomens kraft, ledde djuret som Frälsaren red på.” Messias, s. 572.

Det triumfatoriska intåget överensstämmer med lägermötet i Exeter, vilket var alfauppfyllelsen av liknelsen om de tio jungfrurna, och sammanbinder därmed Jonas och Lasarus ”tecken” med omega- och den fullkomliga uppfyllelsen av förkunnelsen av budskapet: ”Se, brudgummen kommer!”

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var kloka och fem oförståndiga. Denna liknelse har blivit och kommer att bli uppfylld in i minsta bokstav, ty den har en särskild tillämpning för denna tid och har, liksom den tredje ängelns budskap, blivit uppfylld och kommer att fortsätta att vara närvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

Jona, Lasarus och Samuel Snows sena ankomst till lägermötet i Exeter stämmer överens med Hesekiels ”tecken på belägringen”. Lasarus förde Kristus in i Jerusalem på en åsna.

”Bates var en av de viktiga ledarna vid lägermötet i Exeter (New Hampshire) i augusti 1844, då det ”sanna midnattsropet” först framfördes. Bates råkade vara den predikant som hade utsetts att tala vid den morgonens gudstjänst i lägret. Han uppmanade sina åhörare att vara trofasta och försäkrade dem lugnt om att Gud endast prövade dem, att de befann sig i dröjsmålstiden, och uttryckte liknande tankar, när Samuel S. Snow red in i lägret till häst. Sedan han tagit plats bredvid sin syster, fru John Couch, upprepade Snow sin övertygelse att Kristus skulle framträda vid den bestämda tiden. Djupt gripen överraskade fru Couch åhörarna genom att resa sig och förklara: ’Här är en man med ett budskap från Gud!’” Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, band 4, 549.

I april 1521 färdades Martin Luther i en hästdragen vagn till riksdagen i Worms, där han förkastade påvliga traditioner och sedvänjor och sade: ”Om jag inte överbevisas genom Skrifternas vittnesbörd eller genom klara förnuftsskäl ... kan jag inte och vill inte återkalla något, eftersom det varken är säkert eller rätt att handla mot samvetet. Här står jag. Jag kan inte göra annat. Gud hjälpe mig. Amen.”

Liksom fariséerna motsatte sig Kristi triumfartade intåg, motsatte sig de påvliga myndigheterna Luthers inträde. Luther ändrade därefter sitt namn (en symbol för beseglingen) och hölls gömd medan han översatte Nya testamentet till det tyska språket. Hans framträdande vid riksdagen i Worms var en förebild till Midnattsropet, vilket ledde till dödsdekretet från den tidens kyrko-statliga myndigheter och därmed utgjorde en förebild till söndagslagen. Efter tio månader i

gömsle under namnet ”Junker Jörg” hade hotet från myndigheterna förändrats, i huvudsak till två militära problem som den korrupte Karl V stod inför. Dessa två militära hot var Frankrike och islam, vilka representerar samma oheliga allians mellan socialism och islam som i dag konfronterar mänskligheten.

”Guds verk på jorden uppvisar, från tidsålder till tidsålder, en slående likhet i varje stor reformation eller religiös rörelse. Principerna för Guds handlande med människorna är alltid desamma. Vår tids viktiga rörelser har sina motsvarigheter i det förflutna, och kyrkans erfarenhet i gångna tidsåldrar rymmer lärdomar av stort värde för vår egen tid.” Den stora striden, 343.

En åsna ledd av Lazarus förde Kristus in i Jerusalem, en hästvagn förde Luther till riksdagen i Worms, och en häst förde Snow till lägermötet i Exeter, och därmed identifieras åsnan och hästen, båda medlemmar av familjen ”Equidae” i släktet ”Equus”, som tecknet på budskapet om midnattsropet.

Fröjda dig storligen, du Sions dotter; höj jubelrop, du Jerusalems dotter: se, din Konung kommer till dig: han är rättfärdig och har frälsning; ödmjuk och ridande på en åsna, ja, på en ungåsna, en åsninnas föl. Sakarja 9:9.

Tecknet på Midnattsropets budskap är ankomsten av åsnan eller hästen, båda symboler för islam. Den utvalde budbäraren för det sanna budskapet om midnattsropet anlände på en häst i överensstämmelse med Kristi ankomst på en åsna. ”Belägringen” i de yttersta dagarna kännetecknas av uppfyllelsen av Ellen Whites identifiering att staden Nashville skall träffas av ”eldkolor”.

Varför börjar belägringen vid Nashvilles eldbollar? Är det därför att islam representeras av åsnan och hästen i Guds profetiska Ord?

Smyrna

Kejsar Nero markerar början för församlingen i Smyrna när staden Rom brändes år 64. Tidpunkten markerar början på den kristna församlingens förföljelse, genomförd under en period av tvåhundrafemtio år som avslutades med Milanoediktet år 313. Bildandet av vilddjurets bild representerar alfavägmärket som introducerar en period som avslutas med ett omegavägmärke, representerat av vilddjurets märke vid den snart kommande söndagslagen. Perioden identifieras som inledd med ”edikt”.

”Om läsaren vill förstå de krafter som kommer att tas i bruk i den snart annalkande striden, behöver han endast följa skildringen av de medel som Rom använde för samma syfte i gångna tider. Om han vill veta hur papister och protestanter i förening kommer att behandla dem som förkastar deras dogmer, må han se den anda som Rom visade gentemot sabbaten och dess försvarare.

”Kungliga påbud, allmänna kyrkomöten och kyrkliga förordningar upprätthållna av världslig makt var de steg genom vilka den hedniska högtiden nådde sin hedersställning i den kristna världen. Den första offentliga åtgärden som påbjöd söndagsfirande var den lag som utfärdades

av Konstantin. (År 321 e.Kr.; se tilläggets not till sidan 53.) Detta edikt krävde att stadsbor skulle vila på 'solens vörnadsvärda dag', men tillät landsbygdsbefolkningen att fortsätta sina jordbruksarbeten. Fastän det i själva verket var en hednisk lag, verkställdes den av kejsaren efter hans nominella antagande av kristendomen." Den stora striden, 574.

Det första kungliga edikt som markerade en övergång från församlingen i Smyrna till församlingen i Pergamon var Ediktet i Milano år 313. Det utgjorde det första steg som ledde till den första söndagslagen år 321. Jerusalems förstörelse är en förebild på söndagslagen, och två profetiska vittnen identifierar en belägring som föregick förstörelsen. Dessa två belägringar, representerade av Babylons tredje belägring år 587 f.Kr. och Roms andra belägring år 70, identifierar att vägmärket som föregår söndagslagens vägmärke är en profetisk belägring.

Nebukadnessar belägrade Jojakim, därefter Jojakim och slutligen Sidkia. Cestius inledde en belägring år 66 och uppfyllde det tecken Jesus hade gett åt församlingen, alldeles som den tredje belägringen år 587 f.Kr. bar tecknet i Hesekiels hustrus död. Vägmärket som föregår Jerusalems förstörelse är en belägring, och det är också ett "tecken". Vägmärket som föregick söndagslagen år 321 var ediktet i Milano, där övergången skedde från en församling (Smyrna) som inte har någon fördömelse till Pergamos, symbolen för en kompromissad församling.

Ediktet i Milano är därför början på en profetisk belägring, och det är också ett tecken. Det markerar även den punkt där den laodiceiska rörelsen hos de etthundrafyrtiofyra tusen övergår i den filadelfiska rörelsen hos de etthundrafyrtiofyra tusen.

Filadelfia och Smyrna representerar de enda två församlingarna bland Uppenbarelsebokens sju församlingar som inte får någon förebråelse. Detta faktum identifierar i sin tur denna övergång som den övergång genom vilken den kämpande kyrkan blir den triumferande kyrkan. Denna övergång sammanfaller med ediktet i Milano, där den yttersta tidens rörelse av de etthundrafyrtiofyra tusen blir den åttonde församlingen, den som är av de sju. Filadelfia och Smyrna är också de enda två församlingarna som kämpar med dem som säger sig vara judar men i själva verket tillhör Satans synagoga.

Detta vägmärke år 313 sammanfaller också med lägermötet i Exeter den 12–17 augusti 1844. När lägermötet avslutades, svepte budskapet fram över Förenta staternas östkust likt en flodvåg, ända till dess att dörren stängdes den 22 oktober 1844.

"Liksom en flodvåg svepte rörelsen över landet. Från stad till stad, från by till by och ut till avlägsna landsbygdsbygder drog den fram, tills Guds väntande folk helt hade väckts. Fanatismen försvann inför denna förkunnelse likt den tidiga frosten inför den uppgående solen. De troende såg sitt tvivel och sin villrådighet undanröjda, och hopp och mod besjälade deras hjärtan. Verket var fritt från de ytterligheter som alltid visar sig när mänsklig hänförelse råder utan Guds ords och Guds Andes styrande inflytande. Till sin karaktär liknade det de tider av förödmjukelse och återvändande till Herren som i det forntida Israel följde på tillrättavisningens budskap från hans tjänare. Det bar de kännetecken som utmärker Guds verk i varje tidsålder. Där fanns föga extatisk glädje, utan snarare djup härterannsakan, syndabekännelse och försakelse av världen. Att bereda sig att möta Herren var de ångestfyllda

själarnas stora angelägenhet. Där fanns uthållig bön och en oreserverad överlåtelse åt Gud.”
Den stora striden, 400, 401.

Dörrens stängning den 22 oktober 1844 förebildar den snart kommande söndagslagen, och vägmärket som föregick den stängda dörren den 22 oktober var lägermötet i Exeter. Lägermötet i Exeter svarar därför mot Ediktet i Milano. Det svarar också mot Kristi triumfatoriska intåg.

”Midnattsropet bars inte så mycket fram genom argument, även om Skriftens bevisning var klar och avgörande. Det följdes av en tvingande kraft som rörde själen. Där fanns inget tvivel, inget ifrågasättande. Vid tillfället för Kristi triumfartade intåg i Jerusalem strömmade folket, som hade samlats från alla delar av landet för att fira högtiden, till Olivberget, och när de anslöt sig till skaran som eskorterade Jesus, greps de av stundens inspiration och bidrog till att förstärka ropet: ’Välsignad vare han som kommer i Herrens namn!’ [Matthew 21:9.] På samma sätt kände de icke-troende som strömmade till adventistmötena — några av nyfikenhet, andra endast för att häna — den överbevisande kraft som åtföljde budskapet: ’Se, Brudgummen kommer!’” Spirit of Prophecy, volym 4, 250.

Milanoediktet markerar den profetiska belägring som förebildades av Nebukadnessar år 587 f.Kr. och Cestius år 66. Dessa två belägringar ledde till Jerusalems förstörelse år 586 f.Kr. respektive år 70. Cestius’ belägring upphörde, och tre och ett halvt år senare återupptogs belägringen under Titus, vilket därigenom tillhandahåller en profetisk tidsperiod som börjar med en alfa-romersk härskare och slutar med en omega-härskare. Dessa tre och ett halvt år representerar Jerusalems nedtrampande av påvedömet samt den snart kommande söndagslagen, då påvedörets dödliga sår blir läkt och hon åter regerar i tre och ett halvt symboliska år.

Men den förgård som är utanför templet skall du lämna åsido och inte mäta; ty den är given åt hedningarna; och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtiotvå månader.
Uppenbarelseboken 11:2.

År 538, och sedan återigen vid den kommande söndagslagen, börjar Jerusalems förtrampande. Dessa två söndagslagar representerades av året 321, då Konstantin den store utfärdade den första söndagslagen. År 538 fick påvedömet makt att förfölja (förtrampa) Guds församling under tre och ett halvt år, såsom framställt i historien från Cestius till Titus. År 538 utfärdade påvedömet en söndagslag vid det tredje kyrkomötet i Orléans. Den snart kommande söndagslagen identifierar när påvedömet åter får makt att förtrampa templet (förfölja).

313 identifierar det första edikt som ledde till den första söndagslagen år 321. Därefter, år 330, delades riket profetiskt i öst och väst och markerade därmed den omegaartade avslutningen på den andra perioden av påvlig förföljelse under ”fyrtiotvå” symboliska månader — en period av förföljelse och nedtrampning som började vid alfasöndagslagen i Förenta staterna.

Och den tredje ängeln följde dem och sade med hög röst: Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall också han dricka av Guds vredes vin, som är upphållt oblandat i hans harms bägare; och han skall plågas med eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet. Och röken av deras plåga stiger upp i evigheters evighet; och de har ingen ro vare sig dag eller natt, de som tillber vilddjuret och dess

bild, och var och en som tar emot märket av dess namn. Här är de heligas tålmod: här är de som håller Guds bud och Jesu tro. Uppenbarelseboken 14:9–12.

Slätten

Den latinska betydelsen av ”Milano” är mitten av slätten. Mitt emellan öst och väst, år 313, sökte Konstantin i väst en allians med Licinius i öst. Ediktet representerade försöket att föra samman öst och väst, och ediktet ratificerades genom ett fördragsäktenskap, när Konstantins halvsyster Constantia gifte sig med Licinius. Men liksom det första fördragsäktenskapet i Daniel elva mellan seleukiderna i norr och Ptolemaios i söder, var äktenskapet dömt att misslyckas, i det att det gamla ordspråket uppfylldes, som säger: ”öst är öst, och väst är väst, och aldrig skola de två mötas.”

Året ”330” framställs direkt i Daniel elva, verserna tjugofyra, tjugosju och tjugonio. Detta för in de sjutton åren från 313 till 330 i den profetiska linjen i Daniel elva, och av profetisk nödvändighet identifierar det detta fördragsäktenskap mellan öst och väst år 313 som en parallell till det första fördragsäktenskapet i samma kapitel.

”Profetian i det elfte kapitlet av Daniel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Mycket av den historia som har ägt rum som uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas.”

Manuscript Releases, nr 13, s. 394.

Antiochos II Theos, som regerade 261–246 f.Kr., åsidosatte sin första hustru Laodike I för Berenike, dotter till Egyptens Ptolemaios II Filadelfos. Äktenskapet var en del av fredsuppgörelsen som avslutade det andra syriska kriget år 252 f.Kr. När Konstantin därefter besegrade Licinius år 324 upphörde äktenskapet, liksom äktenskapet mellan Antiochos och Berenike upphörde, när Laodike, den första hustrun, förgiftade Antiochos år 246 f.Kr. Det äktenskap som hade markerat slutet på det andra syriska kriget, och mordet på Antiochos, och därefter på Berenike, hennes barn och det egyptiska följet, markerade början på det tredje syriska kriget. Fördragsäktenskapet år 313 avslutade den period av förföljelse som representeras av församlingen i Smyrna och inledde den period av kompromiss som representeras av församlingen i Pergamon.

Äktenskapet i början av den seleukidiska historien var en förebild för fördragsäktenskapet vid slutet av det seleukidiska riket, när Antiochos den store gav sin dotter Kleopatra I åt Ptolemaios V Epifanes. Äktenskapet ägde rum i Raphia år 193 f.Kr., men alliansen var snart till ända, liksom det första fördragsäktenskapet mellan konungen i norr och konungen i söder hade varit. Det seleukidiska rikets alfa- och omega-fördragsäktenskap utgör en förebild för det fördragsäktenskap som senare omtalas i den profetiska historien i Daniel elva, när Octavianus gav sin syster Octavia Minor åt Marcus Antonius år 40 f.Kr. Marcus Antonius och Octavianus befann sig i en maktkamp om Roms östra och västra områden, vilken hade brutit ut år 44 f.Kr. genom mordet på Julius Caesar. Fördraget i Brundisium slöts i samband med äktenskapet år 40 f.Kr., och åtta år senare, år 32 f.Kr., skilde sig Marcus Antonius formellt från Octavia och utlöste slaget vid Actium år 31 f.Kr., där både Marcus Antonius och Kleopatra, (den allra sista Kleopatra), gick mot sitt slut.

Seleukidrikets omega-äktenskapsfördrag introducerade den första Kleopatra, vilken förebildade den sista Kleopatra, vars härstamningslinje utgjorde länken till det profetiska

alfa-äktenskapsfördraget i Romarriket år 40 f.Kr. Dessa tre fördragsäktenskap förebildar fördragsäktenskapet i Ediktet i Milano. Ediktet i Milano markerar början på en profetisk belägring; det representerar ett profetiskt tecken; det markerar en övergång från en rättfärdig kyrka till en orättfärdig kyrka och står därmed i samklang med gåtan om det åttonde väsendet av de sju. Det markerar ett fördragsäktenskap som avslutar ett krig, fram till skilsmässan i fördragsäktenskapet och markerar därmed början på ett krig. I de två romerska äktenskapen påskyndar skilsmässan rikets förening. År 313 markerar också lägermötet i Exeter, där förkunnelsen av Midnattsropets budskap börjar och leder till den stängda dörren den 22 oktober.

Vi kommer att fortsätta att behandla dessa sanningar i nästa artikel.